

Ето ни и въ черквата. А ето и гробътъ на х. Димитра! Азъ бихъ коленичилъ, но се бояхъ отъ отъ моя проклетъ Стоянъ: ще ми се подиграва после. А ето, че той се наведе и самъ положи китката цвѣтя на гроба и цѣлуна пръстътъ. Сега вече азъ направихъ сжщото и, не знамъ защо, бликнаха ми сълзи. та почнахъ да приглъщамъ.

— Сега ще минемъ край кжщата, кждето се е родилъ х. Димитъръ, — каза господинътъ. Е, можеше да видимъ и майка му, тя е още жива, токо много свѣтъ вече върви да я навестява, та се боя, да не прекалимъ, защото вие сте все пакъ още деца.

То се знае, за нашитѣ уста лъжица ли бѣше да идемъ при самата майка на х. Димитра?

Показаха ни кжщата още отъ далечко, а Петърчо ме сбута:

— Да гледашъ, каже, хе, въ оня прозорецъ: Кебеджийката все тамъ стои.

Така узнахъ, че х. Димитровиятъ татко се викалъ „Кебеджията отъ Асеновецъ“. И щомъ се изравнихме съ кжщата, азъ се вторачихъ въ прозореца. Тамъ бѣше! Не е много стара! Но — знамъ ли? Разтрепера ми се сърдцето и пръвъ азъ снехъ шапка да поздравя. Поздравиха и всички други, разбира се. Но азъ вече не се обръщахъ да гледамъ: посвѣнихъ се. Пъкъ и какво повече? Азъ видѣхъ майката на х. Димитра: — това ще ми остане за цѣлъ животъ!..

